

Arrest

nr. 269 422 van 7 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2022

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. D'HONDT, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 december 2021 wordt aan verzoekende partijen een inreisverbod gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekende partij:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van DVZ op 02/12/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw:

naam: V. O. D. M. (..)

voornaam: E. S. (..)

geboortedatum: 04.11.1989

geboorteplaats: Lima

nationaliteit: Peru

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 2.12.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.04.2021 die haar betekend werd op 04.05.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Op 28.05.2021 diende betrokkene een verzoekschrift in bij de RVV tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van bovenstaand bevel om het grondgebied te verlaten. De omstandigheid dat de terugleiding naar Peru wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 10.11.2020 uitgenodigd voor een gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de toestand van het administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht dat er een begeleidingstraject werd opgestart en er werden twee vervolgafspraken vastgelegd, namelijk op 11.12.2020 en op 21.01.2022 om uitvoeriger in te gaan op haar verblijfssituatie in België en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene gaf uiteindelijk echter aan dat zij en haar gezin niet wilden terugkeren naar haar land van herkomst en dat ze het Cassatieberoep willen afwachten, ondanks dat het gaat om een niet-schorsend beroep. Betrokkene ondernam geen poging om gebruik te maken van de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij werd door een ambtenaar van DVZ nochtans meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht dd. 02/12/2021 dat zij in België verblijft met haar man en haar twee kinderen en dat haar moeder en vader eveneens in België verblijven, net als enkele tantes en ooms. In haar hoorrecht verklaart ze geen medische problemen te hebben die haar belemmeren terug te keren naar haar herkomstland.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenleeft met haar partner M. M., E. T. (..) (geboren op 13.03.1982, Peru) en hun twee minderjarige kinderen. Zowel de partner als de kinderen van betrokkene verblijven, net als zij illegaal op het grondgebied en hebben dus geen recht op verblijf. De kinderen dienen hun moeder volgen. Ze moeten zich mee houden aan het verwijderingsbesluit. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkenes dochter A. (..) in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkenes dochter A. A. (..) reeds sinds december 2017 in België verblijft. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt

de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun preciaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

De loutere omstandigheid dat betrokkene en haar partner en kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en het gezin reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er verder concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezins en privéleven elders. Er dient op gewezen te worden dat een terugkeer van het gezin naar het land van herkomst, waar het verblijfsrecht heeft, een stabielere omgeving zou bieden die gunstiger is voor de ontwikkeling van een kind.

Betrokkene haar oudste dochter gaat in België naar school. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene haar dochter in het eerste leerjaar zit. Echter is het recht op onderwijs geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat het kind van betrokkene hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien, behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van betrokkenes dochter sinds 26.07.2019 plaats vond in illegaal verblijf, daar betrokkenes beroep tegen de bijlage 20 verworpen werd. Niets weerhield betrokkene ervan het grondgebied te verlaten, gezien betrokkene een negatieve beslissing had gekregen. Evenwel bleef zij nadien haar illegaal verblijf bestendigen. Indien haar dochter haar schooljaar moet onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich na 26.07.2019 in illegaal verblijf te nestelen. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich na 26.07.2019 te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat betrokkenes oudste dochter in België school gelopen heeft en school loopt, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Peru hebben, noch dat ze een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Peru niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel betrokkene haar oudste dochter niet in Peru is geboren en haar jongste dochter reeds op tweejarige leeftijd naar België kwam, hebben ze wel via hun moeder een band met Peru. Betrokkene heeft immers de Peruaanse nationaliteit en is in Peru geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Peruaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene niet over een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft beschikt en zij dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien kan uit het administratief dossier worden afgeleid dat betrokkene aan een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat haar oudste kind Spaans spreekt. Dit houdt in dat haar oudste dochter minstens een basis mondelinge kennis van de landstaal heeft om vanuit te vertrekken. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een leven en een scholing in deze taal.

De zeer jonge leeftijd betrokkenes dochters (zes jaar en bijna twee jaar) maakt zo net dat zij zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te

houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Op 30.07.2018 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 40 in, in functie van haar moeder. De aanvraag werd op 25.01.2019 negatief afgesloten met een bijlage 20 zonder bevel. Deze beslissing werd op 31.01.2019 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd op 26.07.2019 verworpen. Op 02.09.2019 ging betrokkene in beroep bij het Hof van Cassatie. Dit ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Peru wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor het Hof van Cassatie te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene's moeder de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in België verblijft. Echter geeft dit betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met dit familielid. Zij toont immers niet aan dat zij ten laste is van haar moeder. Hoewel uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met haar moeder, worden er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van haar moeder aangetoond. De loutere samenwoning is onvoldoende om te spreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien werd betrokkene's aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder reeds geweigerd, daar betrokkene niet kan aantonen dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was van haar moeder. In de weigeringsbeslissing van betrokkene's aanvraag tot gezinshereniging van 25.01.2019, wordt bovendien aangehaald dat betrokkene gedurende de aanvraag in België werkte en aldus kan instaan voor de eigen financiën. Ook het gegeven dat betrokkene's vader V. I., W. E. (...) en broer V. O., C. W. (...) in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook hier toont betrokkene niet aan dat ze ten laste is van haar vader of broer. Verder is betrokkene een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder, broer of vader. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's familieleden kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Peru en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een terugkeer naar Peru vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht dd. 2.12.2021 dat er tantes en ooms van haar in België verblijven. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Betrokkene verklaarde tijdens het coachingstraject dat niemand binnen het gezin medische problemen heeft. In haar hoorrecht dd. 2.12.2021 verklaart zij eveneens dat ze geen medische problemen heeft die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Ten aanzien van tweede verzoekende partij:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van DVZ op 2.12.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

naam: M. M. (...)

voornaam: E. T. (...)

geboortedatum: 13.03.1982

geboorteplaats: Ayacucho

nationaliteit: Peru

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 2.12.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.04.2021 die haar betekend werd op 04.05.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene diende op 28.05.2021 een verzoekschrift in tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 4.05.2021. Op 6.09.2021 verwierp de RVV dit verzoekschrift.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene partner op 13.11.2020 uitgenodigd voor een gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de toestand van het administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Voor de opstart van het traject was niet geweten dat betrokkene in België verbleef. Betrokkene partner werd op de hoogte gebracht dat er een begeleidingstraject werd opgestart en er werden enkele een vervolgafspraken vastgelegd, namelijk op 11.12.2020 en 22.01.2021 om uitvoeriger in te gaan op haar verblijfssituatie in België en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Tijdens het tweede gesprek was betrokkene ook aanwezig. Tijdens het laatste gesprek was hij niet meer aanwezig en gaf betrokkene partner duidelijk aan dat het gezin niet zou terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan een vrijwillige terugkeer. Betrokkene was via zijn partner op de hoogte van de inhoud van alle gesprekken tijdens dit coachingstraject, daar ze aangaven er thuis over gepraat te hebben. Betrokkene ondernam echter geen poging om gebruik te maken van de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Hij werd door een ambtenaar van DVZ nochtans meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, n het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dd. 2.12.2021 dat hij in België verblijft met zijn vrouw en twee kinderen. Hij verklaart eveneens dat zijn schoonmoeder in België verblijft. Hij verklaart geen medische problemen te hebben die zijn terugkeer naar Peru zouden belemmeren.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenleeft met zijn partner V. O. E. S. (..) (geboren op 4.11.1989, Peru) en hun twee minderjarige kinderen. Zowel de partner als de kinderen van betrokkene verblijven, net als hem illegaal op het grondgebied en hebben dus geen recht op verblijf. De kinderen dienen hun ouders volgen. Ze moeten zich meehouden aan het verwijderingsbesluit. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkene dochter A. (..) in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene dochter A. A. (..) reeds sinds december 2017 in België verblijft. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op zijn kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

De loutere omstandigheid dat betrokkene en zijn partner en kinderen in België een gezins- en privéleven hebben uitgebouwd en het gezin reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier

blijkt niet dat er verder concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezins en privéleven elders. Er dient op gewezen te worden dat een terugkeer van het gezin naar het land van herkomst, waar het verblijfsrecht heeft, een stabielere omgeving zou bieden die gunstiger is voor de ontwikkeling van een kind.

Betrokkenes oudste dochter gaat in België naar school. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene dochter in het eerste leerjaar zit. Echter is het recht op onderwijs geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat het kind van betrokkene hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien, behoeft het kind van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van betrokkene dochter sinds 26.07.2019 plaats vond in illegaal verblijf, daar het beroep tegen de bijlage 20 van zijn partner verworpen werd. Niets weerhield betrokkene en zijn partner ervan het grondgebied te verlaten, gezien betrokkene partner een negatieve beslissing had gekregen. Betrokkene zelf diende nooit een verblijfsaanvraag in. Evenwel bleef hij samen met zijn partner hun illegaal verblijf bestendigen, ook nadat betrokkene partner haar verblijfsaanvraag en beroep werden geweigerd. Indien zijn dochter haar schooljaar moet onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich in illegaal verblijf te nestelen. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf. Het feit dat betrokkene oudste dochter in België school gelopen heeft en school loopt, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat zijn kinderen geen enkele band met Peru hebben, noch dat ze een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Peru zijn zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel betrokkene zijn oudste dochter niet in Peru is geboren en haar jongste dochter reeds op tweejarige leeftijd naar België kwam, hebben ze wel via hun vader een band met Peru. Betrokkene heeft immers de Peruaanse nationaliteit en is in Peru geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkene zijn kinderen tot op zekere hoogte de Peruaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkene niet over een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft beschikt en hij dus moet beseft hebben dat zijn verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was. Bovendien kan uit het administratief dossier worden afgeleid dat betrokkene partner aan een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat het oudste kind Spaans spreekt. Dit houdt in dat zijn oudste dochter minstens een basis mondelinge kennis van de landstaal heeft om vanuit te vertrekken. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een leven en een scholing in deze taal.

De zeer jonge leeftijd betrokkene dochters (zes jaar en bijna twee jaar) maakt zo net dat zij zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene schoonmoeder de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in België verblijft. Echter geeft dit betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn schoonmoeder. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van zijn schoonmoeder. Hoewel uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene samenwoont met zijn schoonmoeder, worden er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn schoonmoeder aangetoond. De loutere samenwoning is onvoldoende om te spreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Ook het gegeven dat betrokkens schoonvader V. I., W. E. (...) en schoonbroer V. O., C. W. (...) in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook hier toont betrokkene niet aan dat hij ten laste is van zijn

schoonvader of schoonbroer. Verder is betrokkene een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonfamilie. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes schoonfamilie kan betrokkene en zijn gezin regelmatig komen bezoeken in Peru en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een terugkeer naar Peru vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene en zijn partner verklaarden tijdens het coachingstraject dat niemand binnen het gezin medische problemen heeft. In zijn hoorrecht dd. 2.12.2021 verklaart hij geen medische problemen te hebben die zijn terugkeer naar Peru zouden belemmeren. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen betogen als volgt:

"II. MIDDELEN

In het arrest BZ tegen Westerwaldkreis van 3.6.2021 (C-546/19) oordeelde het Europees Hof van Justitie dat:

"Richtlijn 2008/115 dient aldus te worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen de handhaving van een inreis- en verblijfsverbod dat door een lidstaat is opgelegd aan een op zijn grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land, jegens wie een definitief geworden uitzettingsbesluit is uitgevaardigd om redenen van openbare veiligheid en openbare orde op grond van een eerdere strafrechtelijke veroordeling, wanneer het door die lidstaat jegens die onderdaan uitgevaardigde terugkeerbesluit is ingetrokken, ook indien dat uitzettingsbesluit definitief is geworden".

Daaruit volgt dat de onwettelijkheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten jegens verzoekers als gevolg heeft dat de beslissingen van inreisverbod ook onwettelijk zijn.

De drie middelen die tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten in het kader van de aparte procedure ontwikkeld werden, worden aldus hierbij hernomen, met als enige toevoeging het inroepen van de schending van de wettelijke basis van het inreisverbod, namelijk artikel 74/11, §1, 2de lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Nadien wordt een vierde middel ingeroepen, specifiek aan de beslissingen van inreisverbod.

Eerst middel, genomen uit de schending van artikelen 7, eerste lid, 2°, 62, §2, 74/11, §1, 2de lid, 2° en 74/13 van de wet van 15.12.1980, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Eerst onderdeel

Verzoekster en haar dochter A. A. (...) zijn thans nog partij in een procedure bij de Raad van State. Verzoekster en haar twee dochters zijn anderzijds thans nog partij in een procedure voor uw Raad.

Wat de procedure bij de Raad van State betreft stelt de bestreden beslissing het volgende:

"Op 02.09.2019 ging betrokkene in beroep bij het Hof van Cassatie. Dit ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Peru wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor het Hof van Cassatie te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen".

De procedure die op 2.9.2019 ingediend werd, is echter een procedure voor de Raad van State en niet voor het Hof van Cassatie.

Bovendien wordt het bestaan van één vorig bevel om het grondgebied te verlaten, gedateerd van 19.4.2021 en het daaropvolgende beroep niet in de beslissing van bevel om het grondgebied te verlaten zelf vermeld, maar enkel ingeroepen om te rechtvaardigen dat aan verzoekster geen termijn gegeven

wordt om het grondgebied te verlaten (zie tweede deel van de bijlage 13 septies "Reden waarom geen termijn voor vrijwillig verrek wordt toegestaan").

De melding van een procedure voor het Hof van Cassatie in plaats van voor de Raad van State en het gebrek aan melding van de thans hangende procedure voor uw Raad betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten hebben als gevolg dat de bestreden beslissing slecht gemotiveerd is, en aldus artikelen 7, §1, 2° en 62, §2 van de wet schendt.

Tweede onderdeel

De stelling dat de advocaat van verzoekster de procedure bij de Raad van State kan benaarstigen evenals, voor zover dit onderdeel van de beslissing in rekening genomen kan worden (zie eerst onderdeel), de procedure voor uw Raad, schendt dezelfde bepalingen.

Zich benaarstigen betekent immers "zich met ijver op iets toeleggen, zich inspannen voor" (Van Dale). Dit veronderstelt dat de advocaat van verzoekster die procedure(s) met succes zou kunnen volgen.

Echter, in geval van terugkeer naar Peru, zouden volgens een constante rechtspraak zowel de Raad van State als uw Raad de twee beroepen zonder voorwerp moeten verklaren.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster, die berust op de veronderstelling dat de beroepen niet zonder voorwerp verklaard zullen worden, schendt artikelen 7§1, 2° en 62, §2 van de wet.

Derde onderdeel

Verzoekster maakt reeds het voordeel uit van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het voorwerp van een beroep uitmaakte en dat reeds ter zitting van uw Raad behandeld werd. De zaak is nu in beraad na de behandeling van het verzoek tot nietigverklaring en kan dus zelfs niet meer in het kader van voorlopige maatregelen op basis van artikel 39/84 van de wet opgeroepen worden.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster, is geenszins gebaseerd op feiten die dateren van na het bevel om het grondgebied te verlaten, behalve de melding dat een beroep ingediend werd en dat verzoekster in afwachting van de uitspraak het Belgische grondgebied niet verliet.

Het feit dat tegenpartij beslist noch op de uitspraak van de Raad van State, noch op de uitspraak van uw Raad te wachten om een nieuwe beslissing van bevel om het grondgebied te nemen zonder dat zwaarwichtige feiten het rechtvaardigen, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. Het arrest van de Raad van State en het arrest van uw Raad zullen immers uitmaken indien het vorige en het huidige bevel rechtmatig zijn. Een zorgvuldig bestuur had aldus op die twee uitspraken moeten wachten vooraleer de bestreden beslissing te nemen.

Vierde onderdeel

De procedure betreft bovendien twee minderjarige kinderen. Het kind Adriana Aimée is betrokken bij zowel de procedure voor uw Raad als de procedure voor de Raad van State, terwijl het kind Abigail enkel bij de procedure bij uw Raad betrokken is. Ze was immers nog niet geboren toen het beroep meer dan twee jaar geleden voor de Raad van State ingediend werd.

Het belang van de kinderen moest een primordiale overweging bij het nemen van de bestreden beslissing zijn. Er werd hier geen rekening gehouden met het feit dat ze partijen zijn bij twee hangende procedures, zodat artikel 47 van het Handvest en artikel 74/13 van de wet geschonden werd.

Vijfde onderdeel

Artikel 74/13 de wet van 15.12.1980 stelt dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Wat verzoeker betreft, betekent het rekening houden met de juiste juridische situatie van zijn echtgenote en hun twee kinderen.

Aangezien die situatie fout geëvalueerd werd, zoals in de eerste vier onderdelen bewezen wordt, is de bestreden beslissing die verzoeker zelf betreft ook slecht gemotiveerd. Ze schendt artikelen 7, §1, 2°, 62, §2 en 74/13 van de wet.

Tweede middel, genomen uit de schending van artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en van artikelen 7, eerste lid, 2°, 62, §2, 74/11, §1, 2de lid, 2° en 74/13 van de wet van 15.12.1980

Eerst onderdeel

Zowel het beroep bij de Raad van State als het beroep bij uw Raad die door verzoekster en haar kinderen ingediend werden roepen de schending van artikel 8 EHRM in.

Het beroep bij de Raad van State werd toelaatbaar verklaard, wat betekent dat het middel genomen uit de schending van artikel 8 EVRM, dat het gezinsleven tussen verzoekster en haar eigen moeder betreft, ten minste verdedigbaar is.

Verzoekster en haar kinderen hebben aldus overeenkomstig artikel 13 EVRM recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest *De Souza Ribeiro t. Frankrijk* van 13.12.2012 dat:

83. *En revanche, s'agissant d'éloignements d'étrangers contestés sur la base d'une atteinte alléguée à la vie privée et familiale, l'effectivité ne requiert pas que les intéressés disposent d'un recours de plein droit suspensif. Il n'en demeure pas moins qu'en matière d'immigration, lorsqu'il existe un grief défendable selon lequel une expulsion risque de porter atteinte au droit de l'étranger au respect de sa vie privée et familiale, l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 8 exige que l'Etat fournisse à la personne concernée une possibilité effective de contester la décision d'expulsion ou de refus d'un permis de séjour et d'obtenir un examen suffisamment approfondi et offrant des garanties procédurales adéquates des questions pertinentes par une instance interne compétente fournissant des gages suffisants d'indépendance et d'impartialité (M. et autres c. Bulgarie, no 41416/08, §§ 122 à 132, 26 juillet 2011, et, mutatis mutandis, Al-Nashif c. Bulgarie, no 50963/99, § 133, 20 juin 2002).*

Het Hof oordeelde in concreto:

94 (...) *Il en résulte donc qu'au moment de l'éloignement les recours introduits par le requérant et les circonstances concernant sa vie privée et familiale n'avaient fait l'objet d'aucun examen effectif par une instance nationale. En particulier, compte tenu du déroulement chronologique des faits de la présente espèce, la Cour ne peut que constater qu'aucun examen judiciaire des demandes du requérant n'a pu avoir lieu, ni au fond ni en référé.*

De wil om verzoekster en haar kinderen uit te wijzen vooraleer uw Raad en de Raad van State zich over de beroepen zouden uitspreken vormt om dezelfde redenen een schending van artikelen 8 en 13 EVRM.

Tweede onderdeel

Artikel 74/13 de wet van 15.12.1980 stelt dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Wat verzoeker betreft, betekent het rekening houden met de juiste juridische situatie van zijn echtgenote en hun twee kinderen.

Aangezien die situatie fout geëvalueerd werd, zoals in het eerste onderdeel bewezen wordt, is de bestreden beslissing die verzoeker zelf betreft ook slecht gemotiveerd. Ze schendt artikelen 7, §1, 2°, 62, §2 en 74/13 van de wet.

Derde middel, genomen uit de schending van artikelen 7, 40bis, §2, eerste lid 3° en 40ter, §2, eerste lid 1°, 62, §2, 74/11, §1, 2de lid, 2° en 74/13 van de wet van 15.12.1980, van artikel 149 van de Grondwet en van artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Eerst onderdeel

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekster op heden meer dan 90 dagen in een periode van 180 dagen in het Rijk verblijft:

“Artikel 7, alinea 1, van de wet:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Aan de hand van de inreisstempel in betrokkenes paspoort kan afgeleid worden dat zij reeds sedert 14.12.2017 op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft. In haar hoorrecht dd. 2.12.2021 verklaart zij sinds 3.12.2017 in België te verblijven. Betrokkene heeft bijgevolg de toegelaten termijn van 90 op 180 dagen ruimschoots overschreden.”

De bestreden beslissing is bijgevolg genomen op grond van het artikel 7 van de wet van 15.12.1980.

Op datum van 29.01.2019 werd verzoekster het voorwerp van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten “bijlage 20”.

Uw Raad bevestigde die beslissing bij arrest nr. 224.315 van 26.07.2019.

De verzoekster diende vervolgens een cassatieberoep in bij de Raad van State op 29.08.2019 (zie stuk 5). In het beroep wordt een schending van de artikelen 40bis, §2, eerste lid 3° en 40ter, §2, eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980, artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 8 en 14 E.V.R.M. ingeroepen.

Het cassatieberoep werd bij beschikking nr. 13.492 van 02.10.2019 toelaatbaar verklaard.

Indien de Raad van State overgaat tot cassatie van het arrest dat de bijlage 20 van 29.01.2019 bevestigde, zal de bestreden beslissing vernietigd moeten worden om deze zich de schendingen van de artikelen 40bis, §2, eerste lid 3° en 40ter, §2, eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980, artikel 149 van de Grondwet en de artikelen 8 en 14 E.V.R.M. eigen maakt.

Het concrete gevolg is dat de verzoekster en haar dochter terug in wettig verblijf zullen zijn waardoor het artikel 7 van de wet van 15.12.1980 geen wettelijke basis meer kan zijn voor de bestreden beslissing.

Tweede onderdeel

Artikel 74/13 de wet van 15.12.1980 stelt dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Wat verzoeker betreft, betekent het rekening houden met de juiste juridische situatie van zijn echtgenote en hun twee kinderen.

Aangezien die situatie fout geëvalueerd werd, zoals in het eerste onderdeel bewezen wordt, is de bestreden beslissing die verzoeker zelf betreft ook slecht gemotiveerd. Ze schendt artikelen 7, §1, 2°, 62, §2 en 74/13 van de wet.

Vierde middel, genomen uit de schending van artikelen 62, §2, 74/11, §1, 2de lid, 2° en 74/13 van de wet van 15.12.1980

Eerste onderdeel

Los van de gegrondheid van de eerste drie middelen wordt ten aanzien van verzoekers een inreisverbod genomen omdat verzoekster het resultaat van twee procedures voor een administratieve rechtbank wilde afwachten, vooraleer de beslissing uit te voeren.

Ze wilde zodoende enkel haar fundamentele rechten (namelijk artikelen 8 en 13 EVRM) uitoefenen.

Dit gedrag sanctioneren met een inreisverbod schendt artikelen 62, §2 en 74/11, §1, 2de lid, 2° van de wet.

Tweede onderdeel

De gegrondheid van het eerste onderdeel heeft als gevolg dat de juridische situatie van de familie van verzoeker fout ingeschat werd, zodat naast artikelen 62, §2 en 74/11, §1, 2de lid, 2° van de wet, artikel 74/13 ook geschonden worden.”

2.2. Waar verzoekende partijen betogen dat de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 2 december 2021 inhoudt dat ook de bestreden inreisverboden moeten vernietigd worden, wijst de Raad erop dat bij arrest nr. 269 421 van 7 maart 2022 het beroep tegen voornoemde bevelen om het grondgebied te verlaten werd verworpen. Verzoekende partijen kunnen aldus niet gevolgd worden in hun betoog. Waar de verzoekende partijen in de uiteenzetting van de eerste drie middelen louter de middelen herhalen die zij in het beroep tegen de voornoemde bevelen om het grondgebied te verlaten hebben aangevoerd, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen niet meer op ontvankelijke wijze dezelfde middelen kunnen inroepen ((RvS 14 april 2003, nr. 118.340; RvS 23 februari 2005, nr. 141.101). De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partijen bij de herhaling van de middelen wel nog de schending van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet hebben aangevoerd. Evenwel blijft deze aanvoering beperkt tot een loutere vermelding van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, nu uit lezing van de eerste drie middelen duidelijk blijkt dat deze volledig gericht zijn tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en verzoekende partijen met dergelijke handelswijze nalaten uiteen te zetten op welke wijze artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet werd geschonden bij het treffen van de thans bestreden inreisverboden. De eerste drie middelen zijn, gelet op voorgaande bespreking, onontvankelijk.

2.3. Wat betreft het vierde middel, dat wel degelijk gericht is tegen de bestreden inreisverboden, oordeelt de Raad als volgt:

2.3.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door artikel 62 van de vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de

motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In de bestreden inreisverboden worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden inreisverboden vermelden hun juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partijen kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partijen, van drie jaar in casu proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partijen overtuigen aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. In zoverre verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden inreisverboden, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.3. Verzoekende partijen betogen in essentie dat hen een inreisverbod werd gegeven omdat zij het resultaat van twee procedures wensten af te wachten alvorens het grondgebied te verlaten. Zij wilden namelijk hun fundamentele rechten, zijnde artikelen 8 en 13 EVRM, uitoefenen. Dergelijk gedrag mag niet gesanctioneerd worden met een inreisverbod.

2.3.4. De bestreden inreisverboden vinden hun juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod opleggen wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 19 april 2021 aan verzoekende partijen een verwijderingsmaatregel werd afgegeven waaraan verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven.

De bestreden inreisverboden zijn overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing van 2 december 2021 gepaard gaat met een inreisverbod omdat verzoekende partijen een vroegere verwijderingsbeslissing niet hebben uitgevoerd.

Verder wordt in de bestreden inreisverboden uiteengezet waarom de verwerende partij in casu een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel acht. Zo stelt de verwerende partij vast dat

verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, dat het gegeven dat zij een beroep hiertegen hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hen niet verhindert gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel, aangezien ze niet verplicht zijn persoonlijk te verschijnen, zij zich kunnen laten vertegenwoordigen door hun advocaat en daarnaast ook blijkt dat wat betreft tweede verzoekende partij het beroep ondertussen al werd afgewezen. Ook wijst de verwerende partij erop dat ondanks het gegeven dat een begeleidingstraject voor vrijwillige terugkeer werd opgestart, verzoekende partijen niet wilden terugkeren en hun beroep wensten af te wachten terwijl het gaat om een niet-schorsend beroep. Ondanks het gegeven dat de verzoekende partijen meermaals werden geïnformeerd over de betekenis van een verwijderingsmaatregel en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, verkiezen verzoekende partijen verder illegaal in België te verblijven.

Daarbij heeft de verwerende partij ook rekening gehouden met de specifieke omstandigheden die de zaak van verzoekende partijen kenmerken.

Zo stelt de verwerende partij, wat betreft de familiale (en privé-) omstandigheden van verzoekende partijen, vast dat alle leden van het kerngezin illegaal in België verblijven en zij allen het Belgische grondgebied moeten verlaten. Daarbij werd ook rekening gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen en oordeelt de verwerende partij dat een terugkeer naar het herkomstland niet tegen de belangen van de kinderen ingaat, gelet op de precare en aldus instabiele leefsituatie in België, dit in tegenstelling tot het herkomstland, waar zij als gezin een toekomst kunnen uitbouwen in een stabiele omgeving. Daarbij merkt de verwerende partij ook op dat het oudste kind dat al naar school gaat ook in het herkomstland naar school kan, dat niet blijkt dat de kinderen geen band hebben met het herkomstland of dat zij zodanige taal- en culturele achterstand zouden hebben dat ze in Peru niet zouden kunnen aansluiten op school, temeer ook blijkt dat het oudste kind Spaans spreekt en de zeer jonge leeftijd van beide kinderen – zes en bijna twee jaar – toelaat dat ze zich gemakkelijk aanpassen aan een nieuwe leefomgeving.

Wat betreft de volwassen familieleden in België wijst de verwerende partij erop dat de gezinsherenigingsaanvraag met de (schoon-)moeder werd afgewezen, dat het beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen en dat het cassatieberoep daartegen geen schorsende werking heeft en hun advocaat hun belangen kan waarnemen in deze procedure. De verwerende partij wijst er verder op dat geen bijzondere afhankelijkheidsband blijkt met de familieleden in België zodat een terugkeer naar Peru geen schending oplevert van artikel 8 van het EVRM. Contact met deze familieleden kan onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen.

Tenslotte stelt de verwerende partij vast dat er geen medische hinderpalen zijn die zich verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Gelet op de omstandige motivering terzake, die verder gaat dan de loutere vaststelling dat verzoekende partijen – ondanks het feit dat hen gewezen werd op het gegeven dat de hangende procedures geen schorsende werking hebben - geen vrijwillig gevolg willen geven aan een verwijderingsmaatregel, kunnen verzoekende partijen niet gevolgd worden als zou artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet geschonden zijn. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij alle relevante gegevens die de zaak van verzoekende partijen kenmerken in de beoordeling omtrent de duurtijd van de inreisverboden betrokken.

Verzoekende partijen kunnen daarenboven niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij kennelijk onredelijk is wanneer zij vaststelt dat verzoekende partijen persisteren in illegaal verblijf terwijl hen werd uitgelegd dat de hangende procedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen/Raad van State geen schorsende werking hebben en zij aldus geacht worden gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel die hen werd opgelegd. Daarbij heeft de verwerende partij ook oog gehad voor de specifieke omstandigheden *in casu*. Verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van bepaalde pertinente gegevens oordeelt dat *in casu* een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is. De subjectieve overtuiging van verzoekende partijen dat zij geen gevolg moeten geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel omdat zij hangende beroepen hebben die evenwel niet schorsend zijn laat geenszins toe afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden inreisverboden.

Zoals voorts duidelijk blijkt kunnen verzoekende partijen bezwaarlijk voorhouden dat zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel hebben en zij de schending van fundamentele rechten niet hebben kunnen

aankaarten. Alle beroepen ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben thans hun beslag gekend zodat verzoekende partijen bezwaarlijk kunnen stellen dat zij uitgewezen worden vooraleer over deze beroepen uitspraak werd gedaan. Daarenboven moet gesteld dat verzoekende partijen naar aanleiding van hun beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de mogelijkheid hadden om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te voeren en dit te laten beoordelen door de Raad. Daarbij blijkt ook dat de Raad zich heeft uitgesproken over de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM (zie arrest nr. 265 131 van 9 december 2021).

Daarnaast wijst de Raad er op dat de bepalingen van artikel 39/82 en 39/57, §1 van de vreemdelingenwet voorzien in een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/83 van de vreemdelingenwet) van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien resp. vijf dagen wordt ingediend tegen een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verwijderingsmaatregel kan binnen de beroepstermijn bepaald in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet niet op gedwongen wijze worden ten uitvoer gelegd en wanneer tijdig beroep is ingediend, dan strekt deze rechtsbescherming zich uit tot op het moment dat de Raad zich over de ingediende vordering heeft uitgesproken.

Er is dus sprake van een wettelijke bepaling die voorziet in de schorsende werking van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die de verzoekende partijen voor de Raad beschermt tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel totdat de Raad zich over de grieven heeft uitgesproken.

Hoewel het inderdaad zo is dat de gewone vordering tot schorsing niet van rechtswege schorsend is, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen op geen enkele wijze aannemelijk maken (en de Raad ziet - gelet onder meer op de wettelijke bepalingen zoals hierboven besproken – niet in waarom) het geheel van de hierboven opgesomde beroepsmogelijkheden en de wettelijk bepaalde procedurele waarborgen ter zake, in rechte of in feite niet zouden volstaan in het licht van artikel 13 van het EVRM.

Verzoekende partijen hebben daarenboven gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 2 december 2021 waarmee de bestreden inreisverboden gepaard gaan. De vaststelling dat hun vordering werd afgewezen omdat deze laattijdig werd ingediend, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij een daadwerkelijke voorziening in rechte ter beschikking hadden. Immers dient er op te worden gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending inhouden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintenverp t. Nederland, 114). De verzoekende partijen brengen geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn(en) in de vreemdelingenwet inzake de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid arbitrair, onredelijk of een vorm van machtsafwending zou(den) zijn.

De Raad erkent voorts dat verzoekende partijen nog cassatieberoepen hangende hebben bij de Raad van State, maar verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat enige bepaling gebiedt dat in rechtspraak in twee instanties wordt voorzien. Van belang is alleen dat een rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat. Het beginsel van doeltreffende rechterlijke bescherming verleent een particulier een recht op toegang tot een rechter en geen recht op meervoudige aanleg. (HvJ, Gnandi, C-181/16, 19 juni 2018, overweging 57: *“Los daarvan moet worden opgemerkt dat noch artikel 39 van richtlijn 2005/85 en artikel 13 van richtlijn 2008/115 noch artikel 47 van het Handvest, gelezen in het licht van de waarborgen die in artikel 18 en artikel 19, lid 2, daarvan zijn vervat, gebieden dat in rechtspraak in twee instanties wordt voorzien. Van belang is alleen dat een rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat (zie in die zin arrest van 28 juli 2011, Samba Diouf, C-69/10, EU:C:2011:524, punt 69).”*

De Raad herhaalt dat de beroepsprocedures waarnaar de verzoekende partijen verwijzen geen schorsende werking hebben en aldus niet beletten dat de verwerende partij overgaat tot het treffen van de bestreden beslissingen waarbij zij vermag te verwijzen naar een eerdere verwijderingsmaatregel aangezien een overheidsbeslissing vermoed wordt wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. Het louter instellen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

of bij de Raad van State heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of bij de Raad van State hangende is (cfr. RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partijen dat de bestreden aktes onwettig zijn, stelt hen niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. In die optiek is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij motiveert dat – ondanks het feit dat verzoekende partijen erop gewezen werden dat het gaat om niet-schorsende beroepen en zij dus geacht worden gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel – zij ervoor opteren verder illegaal in België te verblijven en dat in het licht van de algehele omstandigheden die de zaak van verzoekende partijen kenmerken, een inreisverbod voor de duur van drie jaar *in casu* proportioneel is.

2.3.5. Voor zover verzoekende partijen ook nog een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel terwijl *in casu* de bestreden beslissingen inreisverboden betreffen. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangehaald.

2.3.6. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de tweede verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelinge zaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER